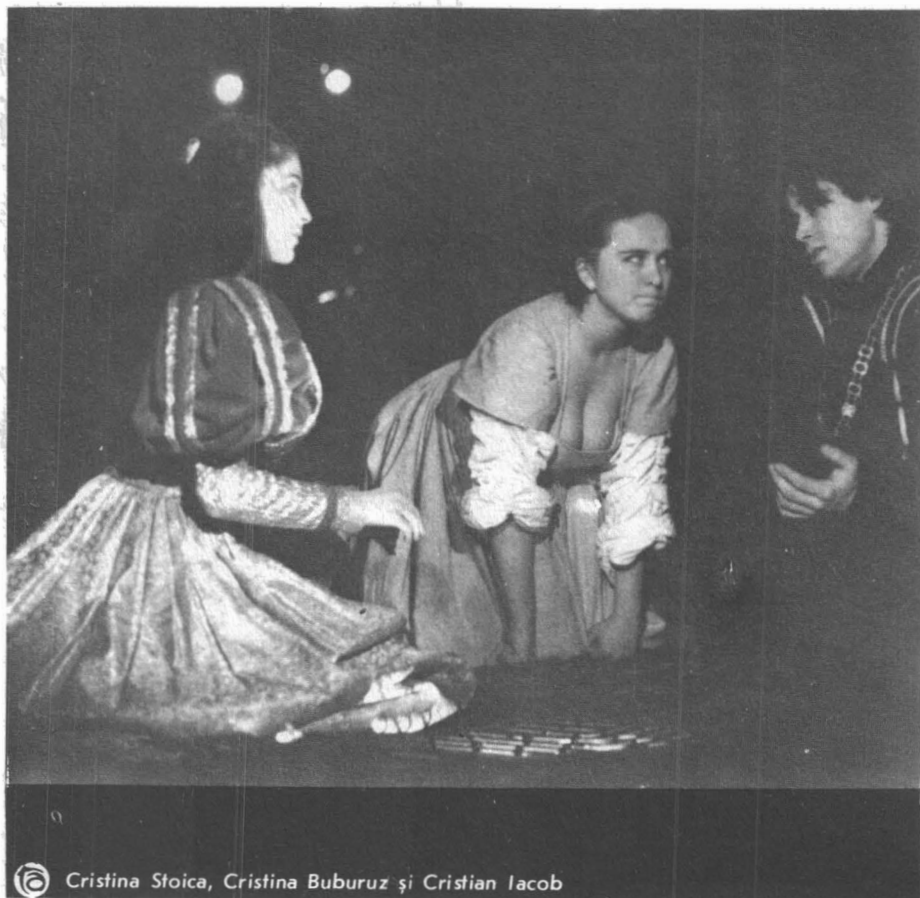

PROROCIRI NEFASTE LA «CASANDRA»

ROMEO ȘI JULIETA de Shakespeare
 • **ACADEMIA DE TEATRU ȘI FILM**, clasa prof. univ. Olga Tudorache, prof. asociat Adrian Pinteș • **Data premierei:** 15 ianuarie 1992 • **Regia:** Adrian Pinteș • **Scenografia:** Diana Cupșa • **Muzica:** Mircea Octavian • **Distribuția:** Ion Florin Grigoraș, student la Universitatea «Titu Maiorescu» [Prințul Escalus, Peter, Un spîșer], Ionel Glonț [Paris], Cristian Iacob [Montague, Romeo], Dragoș Ionescu [Capulet], Silviu Geamănu [Merculio], Dan Zamfirescu [Benvolio], Mihai Răducu [Tybalt], Constantin Florescu [Lorenzo], Bianca Brad [Lady Montague], Anca Dinu [Lady Capulet], Cristina Stoica [Julieta], Cristina Buburuz [Doica Julietei].

Rostul existenței unui studiu teatral precum «Casandra» este (sau era, sau părea să fie) cît se poate de limpede: aici e (sau... vezi paranteza dinainte) locul în care studenții din ultimul an la arta actorului și regie de teatru se înfățișează pentru prima dată publicului, urmînd să demonstreze că sînt pregătiți (sau nu) să apară pe orice altă scenă ca **profesioniști** în toată puterea cuvîntului. De altfel, după cum se știe, spectacolele de absolvență sînt văzute și de directorii de teatre, în fața cărora tinerii artiști susțin un prim concurs — decisiv, foarte adesea, pentru soarta viitoarei lor cariere. Este, de aceea, absolut necesar — fapt ce ține, credem, de domeniul evidenței, dacă nu al simțului realității — ri chiar al bunului-simț — ca în asemenea spectacole studenții să fie puși în cea mai bună «lumină», așa încît să-și poată convinge auditoriul de talentul său, măcar, de abilitatea lor. Toți și, mai ales, fiecare în parte. Iar sarcina pedagogică (mai mult, obligația morală) de a veghea ca acest lucru să se realizeze îi revine «profesorului de clasă».

De cîțva timp însă, spectacolele «Casandrei» au început să ne lase, (și) din acest punct de vedere, perplecși. Producțiile claselor de actorie s-au transformat fie în sumare incropeli semănînd înspăimîntător cu încă neuitatele reprezentații din «Cîntarea României», secțiunea teatru de amatori, fie în pretexte folosite de titularul clasei spre a-și pune în valoare velleitățile regizorale neconsumate (din ferire) altundeva. În actuala stagiune, exemplul ilustrativ pentru primul caz este **Retrospectiv — Comedii celebre**. «Mai rău decît așa nu se poate!» am exclamat după acel «spectacol». Iată însă că previziunea optimismului din anecdotă s-a adeverit: ba se poate! Dovadă — **Romeo și Julieta**, concretizare impecabilă a celui de-al doilea caz. Autor — Adrian Pinteș, al cărui talent și a cărui inteligență (nu doar scenică) ne interziceau — trebuie spus din capul locului — fie și numai supoziție că ar putea «trata» astfel o piesă ce i-a adus lui însuși consacrarea, cu ani în urmă. Ce a dorit profesorul-regizor cu acest spectacol e greu de spus. Poate că a vrut să distrugă amintirea unei imagini

© Cristina Stoica, Cristina Buburuz și Cristian Iacob

propriei ce va fi devenit, cu timpul, o povară tot mai apăsătoare. Dar, fiindcă nu mai e la modă să te desparți de trecut rîzînd pur și simplu (de ce o privire proaspătă asupra tragediei shakespeareene presupunea cu orice preț «cheia comică» nu ni se pare lesne de argumentat, dar asta-i altceva), s-a hotărît să procedeze la ruptură făcînd bășcălie. Ne cerem scuze pentru termenul total neacademic, dar este singurul potrivit pentru ceea ce se întîmplă vreme de peste trei ore pe scena «Casandrei», prelungită, printr-o pasarelă în formă de L, pînă la jumătatea sălii: o Lady Capulet persuadîndu-și fiica să se mărite cu Paris (un soi de Frankenstein de operetă) pentru a beneficia ea însăși de favorurile acestuia, o Julieta semiierică și bătărăncă, un Romeo-șmecheraș de mahala (chiar dacă veronează) debitînd celebra suită de oximoroni prin care dramaturgul definește iubirea cu aerul unuia sincer uimit de trăsăturile («avînt de plumb») pe care trebuie să le rostească, un Frate Lorenzo temeinic antrenat în jiu-jitsu etc., etc. Pînă și puținele momente alinse, parcă din greșeală, de o adiere de poezie (cei doi tineri ce continuă să-și vorbească și după ce s-au stins) sfîrșesc în deriziune — a cui, nu e prea clar — prin strigături de tipul «Noi de-aicea nu plecăm!». Plus un ras-știut înger al dragostei/morții, plus toți ucizii care învie fără vneun rost de-

slușit, plus măști cu și fără semnificație, plus «cînticele» mai vesele sau mai triste, plus un număr incalculabil de «poante» și de «goange» pe replică și pe mișcare... Că asta este «viziunea reiozorală» a actorului Adrian Pinteș despre **Romeo și Julieta** ar fi exclusiv treaba domniei-sale. Că ea implică însă unsprezece tineri ce vor absolvi la vară Academia de Teatru și Film și că aceștia vor rămîne, poate, în memoria unora dintre noi așa cum au apărut în respectivul spectacol (subintitulat «studiu», ceea ce parcă înrăutățește situația) nu mai e însă același lucru. Evident, studenții nu sînt vinovați pentru a se fi prezentat în fața noastră așa cum au făcut-o (unii, nici pentru a fi intrat în anul I și ajuns în anul IV...), deci nu le vom comenta «prestațiile». Ar însemna să-i nedreptățim, căci, cu excepția Cristinei Buburuz, talent genuin și viguros — pe care am reținut-o încă din **Deșteptarea primăverii** la «Bulandra» și, apoi, din **Vrăjitoarele din Salem** la Național — și, parțial, a lui Silviu Geamănu, viitorii actori văzuți acum au o personalitate destul de incertă. Cert e însă faptul că Academia de Teatru și Film ar trebui să-și considere cu mai multă seriozitate rolul în ansamblul teatrului românesc, acum și în viitor. Altminteri, Studiul «Casandra» riscă să în-arlășească soarta «paltoane» sale din antichitate.

■ ALICE GEORGESCU